

Heide[VERTELT]

www.heidevertelt.be

293

24 augustus 2025

De Franse paters “Benedictijnen” in Heide!

De Franse Benedictijnen van "Notre Dame de-la-Pierre-qui-vire" werden ingevolge de “wet Combes” uit Frankrijk verdreven. De familie Bareel stellen hen, na hun kennismaking met Lucien Bareel in het Brusselse, in Heide vijf hectaren grond ter beschikking in de Missiehuislei om er te verblijven. Als tegenprestatie moeten de paters voor de familie Sovet, Bareel, Van Damme en cie, dan de Heilige missen verzorgen. De zondagsmissen zullen daarbij trouwens al heel vlug een openbaar karakter krijgen. Zo geven de "Paridantstelgen" inderdaad de aanzet tot wat zal uitgroeien tot het Missiehuis van Heide-Kalmthout. Dit Missiehuis zal trouwens doorheen de tijd ten noorden van Antwerpen de uitstraling aannemen van een gekend centrum voor missiewerking en liturgie en daarnaast als het ware een "tweede parochie"

worden voor heel wat mensen in de brede regio van de Noorderkempen boven Antwerpen. Voor een gedeelte van de "Kalmthoutse Heidenars" wordt het Missiehuis als kapelanie op een bepaald ogenblik trouwens hun effectieve parochie. In eerste instantie richten de Franse Benedictijnen van "Notre Dame de-la-Pierre-qui-vire" op de door de Bareel geschonken stuk grond een houten gebouw op waar zij, na een kort verblijf in het "Hof Ten Oost" bij de familie Sovet, hun intrek nemen. Zij beschikken er o.m. over een klampoven, een droogloods en een

windmolen. Al heel vlug gaan ze in 1904 over tot het bouwen van een bakstenen gebouw met klooster en kapel. In de omgeving zitten immers ondiep in de ondergrond de kleien van de Kempen en zowel de familie Bareel als Van Damme hebben er, zoals reeds is aangehaald, gerenommeerde steenovens. Daar de Benedictijnen van wanten weten... in de tuin van het missiehuis onderscheidt men trouwens vandaag, bij goed toekijken, nog altijd sommige inzinken die doorverwijzen naar deze kleiwinning. De arduinen eerste steen van de kapel is heden ook nog steeds aanwezig in de rechter kolom op het koor, onderaan. Oorspronkelijk heeft de kapel nog geen toren. In 1909 echter gaan de paters de gebouwen uitbreiden. Zo krijgt de kapel haar spitse toren, die wij vandaag nog kennen: de vinger naar de vader. Aldus groeit de kapel van het Missiehuis van Heide uit tot dat unieke juweeltje met zijn combinatie van verschillende neostijlen, ingeplant tussen al die winterharde groenbomen van Dennendael. Zo getuigen de kleine

Heide[VERTELT]

Van 15 september tot 10 oktober
WANDELZOEKTOCHT IN HEIDE

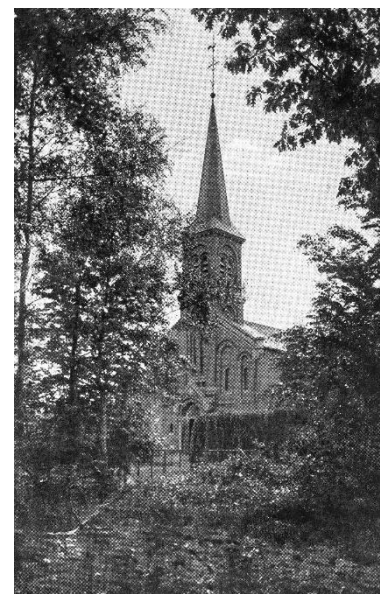
1000 euro aan prijzen

Info: www.heidevertelt.be

vensters met hun minimale, maar speelse lichtinval van een Neo-romaanse stijl, heeft de rijzige torenspits en de steunberen aan de buitenmuren neogotische allures, terwijl de Dorische kapitelen aan de ingangsdeur van de kapel dan eerder weer getuigen van een neoclassicistische stijl. De ingebouwde toren met zijn zijkapellen is drieledig opgebouwd. Het schip bestaat uit vier traveeën, terwijl het koor met zijn vlakke sluiting twee traveeën telt. De zijbeuken zijn embryonaal uitgebouwd. Vooraan in de kapel bevindt zich het hoogaltaar met een Mariabeeld. In een zijaltaar wordt de heilige Benedictus uitgebeeld. Reeds van in de tijd van de Franse Benedictijnen immers, wordt deze patroonheilige van in de grensdorpen van Noord-Brabant tot in onze Kempense kontrijen aanbeden als beschermheilige tegen de veeziekten. Zijn de zondagsmissen in het Missiehuis van Heide al heel vlug openbaar, dan rijst er tegelijkertijd toch ook een bepaald probleem op. In het prille begin van de 20ste eeuw krijgt de Vlaamse beweging meer en meer vorm in onze kontrijen. Franse openbare preken zijn dan ook niet langer vanzelfsprekend. Ook het bisdom moet daarmee rekening houden. Maar

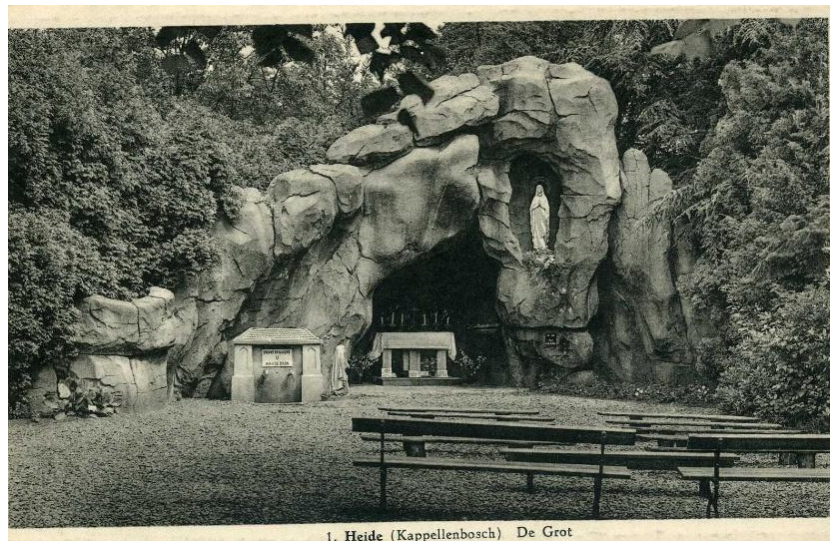

Monastère des Bénédictins de Heide-Calmthout.

van de Franse Benedictijnen kan men moeilijk verwachten dat zij het Nederlands dermate onder de knie hebben dat zij vanop de preekstoel in onze taal volledig kunnen schitteren. Vlaamse collega's, vooral de Benedictijnen van Affligem, zullen hen dan ook ter hulp schieten. In 1910 mogen de Franse Benedictijnen van "*Notre Dame de la-Pierre-qui-vire*" van de Franse autoriteiten plotseling terugkeren naar hun land. En het Missiehuis van Heide wordt nu een tweede thuisbasis voor de Vlaamse Benedictijnen van Affligem. Zij zullen er verblijven van 1910 tot 1928. Naast hun missiewerk is ook de liturgie voor deze paters heel belangrijk. Ze zullen het Missiehuis van Heide dan ook uitbouwen tot hun liturgisch secretariaat "*Felix Concordia*". Vooral pater Constantinus Bosschaerts verwerft in deze activiteit rond 1918 grote bekendheid. In 1920 organiseren de Vlaamse Benedictijnen te Kalmthout-Heide dan ook de allereerste Nederlandstalige liturgische week. Noteer dat op dat ogenblik het Nederlands door de kerk nog steeds niet erkend is als liturgische taal. Is zijne excellentie Kardinaal Désiré Joseph Mercier er trouwens niet diep van overtuigd geweest dat onze taal geen cultuurtaal kan zijn? Maar daar denken de Vlaamse Benedictijnen, Ruusbroeck indachtig, gelukkig anders over. Ter gelegenheid van die eerste Nederlandstalige liturgische week stellen onze paters in het Missiehuis van Heide de toentertijd magische "*Kruisweg*" van Albert Servaes tentoon. Deze Vlaamse expressionistische schilder van de Latemse school heeft ook in het buitenland als kunstenaar roem verworven. Naast zijn landschappen is hij ook knap in portrettekenen en hebben ook religieus-mystieke voorstellingen, zoals de "*Kruisweg*", hem geboeid. Maar helaas, het instant houden van twee kloosters, naast hun missieverplichtingen, groeit de Benedictijnen van Affligem boven het hoofd. Zij moeten dan ook kiezen. En uiteraard is de keuze snel gemaakt: de missies blijven de hoofdbekommernis. In 1928 verlaten ze het missiehuis van Kalmthout-Heide. In hun plaats komen nu voor een korte periode van 1928 tot 1932 de zusters Benedictinessen het Missiehuis van Heide bewonen. Zij zijn trouwens geen onbekenden voor onze Kalmthoutenaars daar zij reeds sinds 1921, eerst in Kapellenbos in de villa "*De Kluis*" van de beroemde professor Muls - die zoveel gedaan heeft voor het behoud van onze Kalmthoutse heide - en later in het "*Keienhof*" aan de Putsesteenweg te Kalmthout, hebben verbleven. Het zijn de Benedictinessen die het Missiehuis de welluidende naam "*Maria Middelaers*" meegeven, naam die achteraf door de Paters van Steyl zal worden geofficialiseerd. Tijdens het verblijf van de zusters Benedictinessen in het Missiehuis blijven er wel op dat ogenblik twee paters van Affligem in Heide ter

beschikking voor de kerkdiensten. In 1932 zullen ook de Benedictinessen uit het Missiehuis van Heide vertrekken. Zij gaan dan hun intrek nemen in hun abdij van Hekelgem. Op 19 mei 1932 na het vertrek van de zusters Benedictinessen nemen de paters van Steyl bezit van het missiehuis van Heide-Kalmthout. Zij zullen er als gemeenschap blijven tot in 1996. En menig Kalmthoutenaar, van het nabije Heide tot het verder afgelegen Nieuwmoer, herinnert zich ook vandaag nog zeer intens de één of andere fietsende "*pater van Steyl naar hun hart*" op weg naar één van onze zes parochies om er hand- en spandiensten te verlenen : een populistische Jan Struylaert, een fijn besnaarde Ben van Beek, een filosofische Marcel Hendrickx, om slechts enkelen van de laatste generatie te noemen, komt men in die tijd steeds met een fiets, een brede glimlach en een forse handzwaai langs Kalmthouts landelijke wegen tegen. En zo staan zij ook vandaag nog diep in ons geheugen ingeprent. Maar wie zijn nu deze paters van Steyl die in 1932 in Kalmthout-Heide komen opduiken? Zij behoren tot een internationale missiecongregatie die werkzaam is in zo maar eventjes 36 landen. Het algemeen bestuur van de orde is gevestigd in Rome en weerspiegelt in zijn samenstelling deze internationaliteit. "*Steyl*" refereert naar een klein dorpje aan de Maas in Nederlands Limburg waar zich het stichtingshuis bevindt. Is de benaming "*Paters van Steyl*" de meer volkse benaming om de congregatie te benoemen, dan luidt de meer officiële benaming trouwens "*Sociëtas Verbi Divini*" (S.V.D.) of het "*Gezelschap van het Goddelijk woord*". In het kader van de missiewerking, hun hoofdopdracht, heeft de thuiswacht van de paters van Steyl zich in Heide in eerste instantie vooral bezig gehouden met een intensieve missiepropaganda, die er is opgericht de missiebelangstelling in onze kontrijen aan te zwengelen. Zo geven zij er een algemeen missietijdschrift uit onder de titel "*De Katholieke missiën*". Zo worden er ook de "*Sint-Michaëls-almanakken*" en de scheurkalender "*Maria Middelaars*" aangeboden. Daarenboven liggen de paters in Heide aan de bron van een immense missie-filmactie. Het gaat daarbij zowel over documentatie als over speelfilms, die doorheen het hele land aan de man worden gebracht. Voor Wallonië wordt speciaal naar de Franse taal getransformeerd. Maar in 1954 dan krijgt het Missiehuis van Heide binnen de congregatie een enigszins andere opdracht. Voor de Belgische en Nederlandse provincies gaat men er nu voor de naoorlogse aanstormende generaties het noviciaat en het filosoficum inrichten. Het noviciaat omvat er een tweejarige opleiding, terwijl het filosoficum er nog een supplementair jaar aan toevoegt. De oudere Kalmthoutse generaties herinneren zich ongetwijfeld nog de instroming van al die jonge "*Sint-Franciscussen*" in het Missiehuis van Heide tussen al die groenbomen van Dennendaal. In 1966 komt er dan weer een nieuwe opdracht op het Missiehuis van Heide af. Het missiehuis wordt een bezinningscentrum. Reeds voordien trouwens zijn er in het missiehuis regelmatig retraites geweest voor, eerst diocesane priesters, maar later ook voor kajotters, andere jeugdbewegingen, Bonden van het Heilig hart, enz... . En met de aanbouw

1. Heide (Kappellenbosch) De Grot

van een nieuwe vleugel komen er dan zo maar eventjes 24 extra kamers bij en een grote zaal. Met zulk een beschikbare ruimte worden nu ook de deuren open gezet voor bezinningsdagen voor de leerlingen van het middelbaar onderwijs. Maar buiten alle voorgaande hoofdactiviteiten zullen de paters van Steyl, zoals we reeds hebben gesteld, in de geest, maar vooral ook in de harten van onze Kalmthoutenaren, blijven voortleven als gediensstige hulp priesters - en op het laatste zelf als volwaardige parochie priesters - in onze zes parochies, elk met hun specifieke eigennigheid. En inderdaad, onderpastoor, ja zelfs dienstdoend pastoor, biechtvader voor de bonden van het Heilig hart, of enthousiaste proost van de één of andere jeugdbeweging : geen enkele van deze functies is de paters vreemd geweest. Niet alleen bij ons in Kalmthout trouwens hebben ze hun diensten aan de parochies aangeboden, maar ook in de omliggende

dorpen Stabroek, Brasschaat, Sint-Mariaburg, ja zelfs tot in het Nederlandse Putte. De paters van Steyl hebben dan inderdaad, hoe kan het anders, ook vandaag nog een heel warm plaatsje in heel wat harten van onze oudere Kalmthoutenaars. Het Missiehuis zelf trouwens dat reeds onder de Franse Benedictijnen openbare missen houdt is in 1975 uitgegroeid tot de kapelanie "*Onze Lieve Vrouw Middelaes*" met een echte parochiefunctie voor het oostelijk deel van Heide. Het Missiehuis van Heide, het Missiehuis Maria Middelaes, de "*Kapelanie Onze Lieve Vrouw Middelaes*" : welk jong gezin in Kalmthout heeft er met zijn opgroeiende en dus soms rumoerige kinderen in de met glas afgeschermd ruimte bezijden het koor niet de zondagsmis bijgewoond, zodat de andere volwassenen binnen het schip niet kunnen worden gestoord ? En welke Kalmthoutenaar is er niet onder de indruk gekomen van die indringende preken van pater Jan Struylaert, die eerste kapelaan van "*Onze Lieve Vrouw Middelaes*"? En wie onder ons, die af en toe op zoek trekt naar zichzelf, kan de pater bij uitstek van die kwart-voor-elf-mis op zondag, pater Hendrickx, vergeten? Na de kwart-voor-elf-mis wordt er trouwens door de professor in de moraal filosofie nog lustig verder gefilosofeerd op de bank in de tuin tussen de herten die er steeds weiden. Een wijlen Aloïs

Overlaet, een Harry Van Oers, een Stan Milbou zijn de trouwe discipelen geweest voor deze wekelijkse intellectuele inspanning. En hoe enig is het geweest als, bij feestelijke gelegenheden, Jan Alen zijn "*Gemengd Koor Vreugde*" en heel de kerk "*U zij de glorie*" heeft laten zingen. In 1996 hebben de missionarissen van Steyl, spijtig genoeg, ingevolge een afnemend aantal nieuwe roeping, afscheid moeten nemen van het Missiehuis van Heide. Het dienstencentrum Sint-Jozef is er thans ingetrokken. Maar een kapelteam en enkele paters verzorgen er tijdens het weekend nog steeds de openbare eucharistievieringen. En aan de muren van de kapel schittert nog steeds de "*Kruisweg van Jamars*" in 1951 aangebracht. En het "*Pelsorgel*" uit 1966 is nog steeds beschikbaar voor een Jan Alen en collega's. En naast de kapel schittert nog altijd de Mariagrot, die zoveel bedevaarders uit de Antwerpse Kempen en Noord-Brabant destijds hebben bezocht. Maar ook een Heilige mis met het "*Eddy Sels-kwintet*" lokt vandaag nog heel wat mensen naar de kwart-voor-elf mis in het Missiehuis van Heide

waar een - weliswaar op hogere leeftijd gekomen, maar nog altijd bezielende - pater Marcel Hendrickx nog steeds het beste uit zichzelf geeft als hij op zoek gaat naar dat "*Woord van God*".

(uit de Kalmthoutse broodjes van wijlen Jan Caluwaerts, geschreven in 2007, foto's eigen archief)

Mooie reactie op onze oproep!

Wekelijks lezen mensen met veel interesse het pakketje wetenswaardigheden over Heide en Kalmthout en omstreken, waarvoor vele malen dank . Deze week verscheen een lokkende oproep voor vrijwillige medewerking omtrent het in stand houden of verbeteren van "het Kapelleke" . Graag bied ik hierbij m'n vrijblijvende en gratis diensten aan als meubelmaker/schrijnwerker met redelijke ervaring met houtdraaien, eigen atelier met machines . M'n ouders zijn ooit in Heide belandt door een illustere oom, nonkel François, die destijds als duivel-doet-al voor Joodse mensen in Antwerpen werkte en ook in Heide tijdens de zomermaanden niet onverdienstelijk trekzak speelde voor de toenmalige Joodse bevolking, voor de 2de wereldoorlog. Die oom, of nonkel François, en z'n nabije familie mochten gebruik maken van een huis, wat er nog staat, op de hoek van Leopoldstraat en Kon. Elisabethlaan, nabij de zogenaamde Jodenblokjes . Daarvan zijn wat familiefoto's bewaard gebleven. Zelf ben ik gehuwd met iemand van Sint-Niklaas afkomstig . Haar ouders (papa als breitechnieker voor familie Theeuws) hebben in Heide gewoond in een groot huis dat in 2 woonsten verdeeld was. Linkerkant was ooit een breifabriekje "Mitri", waar nu de woonst en burelen van wijlen architect/ingenieur Jef Boden zijn. De rechterkant werd bewoond door familie Coppieters, nu in verbouwing door Egyptische nieuwe eigenaars . Het grotere buurhuis, vroeger "Hof ter Heide" waar ooit familie Bauvois-Corstiaens heeft gewoond . Die familie Corstiaens had ooit een bedrijf waar de bijenwas van de Kalmthoutse bijenhouders werd verwerkt om voor de Joodse gemeenschap in Antwerpen kaarsen te maken . Die kaarsenmakerij-drogerij was gevestigd in het grote pand waar o.a. woonst architect Boden en familie Coppieters. Van een later product van familie Corstiaens hebben we nog enkele kaarsjes in een doosje verkregen .

Fiets het verleden in!

Onder deze titel organiseren de toeristische diensten van de gemeenten Kalmthout en Brasschaat een fietstocht "trap en ontsnap, fiets het verleden in"! Al trappend door de gemeenten Kalmthout en Brasschaat is puzzelen, en speuren de boodschap. Je ontrafeld het verhaal van een Engelse piloot, een verzetsstrijders en zoekt een geheime ontsnappingsroute. De 50 kilometer lange fietstocht, verbonden met de knooppunten, zetten zowel je hersenen als je benen aan het werk. Het is een dag vullend programma met mogelijkheid onderweg al eens een

terrasje te doen met heel wat puzzelwerk maar vooral fietsplezier door onze mooie gemeenten. Vanaf half augustus kan je terecht bij Visit Kalmthout, Putsesteenweg, of bij de toeristisch dienst van Brasschaat om het startpakket (39 euro) op te halen en de start te nemen!

Ooit was er een Frantalige bibliotheek in de Heidestatiestraat!

We waren deze week te gast bij Marcel Danckers, 95 jaar oud, en hiermee één van de oudste autochtone bewoners van ons dorp Heide. Marcel woonde in zijn jonge jaren (jaren '30 en '40) zowat midden in de

Heidestatiestraat, in het pand dat er nu nog altijd is naast de zaak "Turo Turo". Ondertussen is het ouderlijk huis, samen met het afhaalrestaurant "Turo Turo", verkocht en zal ook daar weer opnieuw gebouwd worden. Marcel is nog zeer goed ter taal en kan ons een mooi beeld schetsen van zijn jeugdjaren in de Heidestatiestraat en vooral ook van wat hij zich herinnert over de massale aanwezigheid van vele Joodse mensen in Heide. Hij woont nog altijd in zijn huisje, nu in de Wilgendreef. Deze

straat heeft hij volledig in ontwikkeling zien komen. Wanneer er de eerste huizen kwamen noemde de Wilgendreef nog Kastanjedreef. Aan weerszijden stonden er grote kastanjabomen. De Wilgendreef stopte ook niet aan de Leopoldstraat, ze liep rechtdoor tot in de Heidestatiestraat. In de Heidestatiestraat, rechts naast hun ouderlijk huis, waar nu het Thaïs eethuis is, was er het winkeltje van "Van Lede", het waren Franstalige mensen. Het winkelpand had verschillende doelen, enerzijds was het een klein winkeltje waar je van alles kon kopen, de man was ook kapper en daarnaast kon men er boeken huren. Het was eigenlijk de voorloper van wat later een functie werd voor een openbare bibliotheek. Het was wel zo dat zij alleen Franstalige boeken verhuurden. Aan de andere zijde van de woning van de familie Danckers was er de "zavel". Het was een braakliggend stuk heidegrond met hier een daar een boompje en veel bunt (pijpenstrootje). Het liep vanaf de Heidestatiestraat naar de achterzijde van de tuin van dokter Gabriëls, deze woonde langs de Kapellensteenweg, ongeveer waar nu het warenhuis Carrefour is. In de zomer gebruikten de Joodse gemeenschap dit als een verzamelplaats. Terwijl er eigenlijk niets te beleven was verzamelden daar soms wel 100 Joden om daar eigenlijk alleen maar samen te zijn. Marcel herinnert zich uit zijn jeugdjaren nog wel dat deze mensen soms heel brutaal konden zijn en bij hun thuis regelmatig gebruik wilde maken van het toilet, iets wat moeder Danckers op termijn wel heel beu werd! Vele jaren later is de "zavel" verkocht aan Jos Van Ammel van Essen-hoek, hij heeft er dan de appartementsblok gebouwd die er nu nog altijd staat en waar nu onder andere broodjeszaak "Heide-city" haar vestiging heeft!

Heibos maakt zich klaar voor het voetbalseizoen!

Vorig seizoen moest Heibos wel wat nederlagen ondergaan wat uiteindelijk leidde naar een degradatie. Tijdens het seizoen 2025-2026 treedt Heibos aan in vierde provinciale B. Ondertussen zijn de voorbereidingen al gestart en wordt reikhalzend uitgekeken naar zondag 31 augustus, de start van het nieuwe voetbalseizoen. Voor Heibos wil dit zeggen een verplaatsing naar Maria Ter Heide. De eerste thuiswedstrijd is er op zaterdag 6 september, meteen een derby om te smaken. De B-ploeg van Kalmthout SK zakt die avond af naar het "Allure stadion". Het zal niet blijven bij één derby, dit seizoen zijn er heel wat ploegen uit de buurt die het tegen Heibos moeten opnemen. Uit Essen zijn dat: Excelsior Essen, Horendonk en Wildert, uit Kapellen: Cappellen B, Noorse en SK Putte, uit Brasschaat: Maria-ter-Heide en Mariaburg B, uit Wuustwezel: Bucovina Loenhout en Wuustwezel B. Het bestuur van de voetbalclub Heibos heeft bij aanvang van het seizoen een goed oog op het verloop, zij menen met de huidige kern van spelers mee naar de top van het klassement te groeien en wie weet zit een stijging naar derde provinciale er weer in! Kom je dorpsploeg ook eens een keertje aanmoedigen, zowel tijdens als na de wedstrijden is het gezellig vertoeven op Heibos!

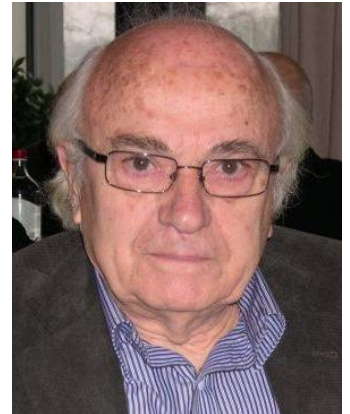
Jan Heffer overleden

In AZ Klina overleed op 15 augustus Jan Heffer. Jan werd geboren in Zandvliet op 11 april 1941, hij was gehuwd met Paula Andriessen en was vader van zoon Paul. Hij laat ook twee kleinkinderen na. In zijn vrije tijd was Jan een actieve kunstschilder als lid van 't Palet, hij stelde zijn werken ook meermaals tentoon. Van Jan werd afgelopen vrijdag afscheid genomen in de H.Hart kerk van Heuvel-Kalmthout. Hij rust in Vrede!

Afscheid van André Rommens.

In AZ Klina overleed op 20 augustus ook André Rommens. Hij werd geboren in Essen op 20 oktober 1936 en was gehuwd met Simonne Goossenaerts. André was vader van twee dochters, twee zonen en grootvader van 9 klein- en 10 achterkleinkinderen. In onze gemeente was André een bekend inwoner als stichter en gewezen zaakvoerder van het Modecenter Rommens op de Kapellensteenweg. Op een bescheiden manier vertrokken met een kledingwinkel bouwde André zijn zaak uit naar een begrip in de ganse streek. Van André wordt in intieme kring afscheid genomen. Hij rust in vrede.

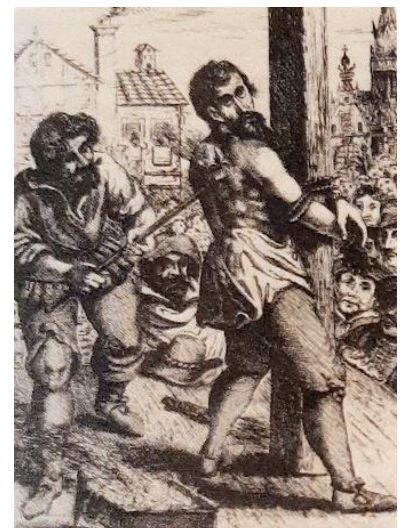
Oude en vergeten beroepen van vroeger

Vandaag: Scherprechter (82)

Misdadigers raakten hun hoofd kwijt

De gehate en onderbetaalde baan ging over van vader op zoon. Als iemand in middeleeuws Europa ter dood veroordeeld was, kwam de scherprechter eraan te pas. Hij voerde executies door middel van onthoofding uit, maar ook straffen als radbraken, waarbij alle botten gebroken werden. Volgens historici ontstond de functie in de 13e eeuw in steden omdat de machthebbers het liever niet zelf meer deden. De scherprechter en zijn familie werden met de nek aangekeken en kwamen bijvoorbeeld vaak de kerk niet in.

(bijdrage van Paul Witters)

Lili & Marleen (vervolg)

We komen graag terug op het artikel over "Lili & Marleen" verschenen in Heide Vertelt n° 291 van 10.08.2025. Een aantal reacties hebben wij hierover ontvangen en geef ik geef graag verdere informatie:

Jaren geleden, toen mijn bomma is overleden, werd haar woning opgeruimd. Als kind kon ik mij goed herinneren dat een beeldje als versiering op haar buffetkast heeft gestaan. Zoals het overal is gegaan werd onder de kinderen en kleinkinderen oude foto's, schilderijtjes en ander snuisterijen verdeeld. Een kartonnen doos belande op mijn zolder en de herinneringen werden bewaard. Bij de heruitzendingen nu viel er mij iets op bij de begingeneriek: een beeldje dat rond danst en verwijst naar Ida & Jef. En inderdaad, ik heb dat beeldje in mijn bezit.

Over het café De Lichttoren, dit café heeft wel degelijk bestaan, gelegen op de Koolkaai. Maar de binnenopnamen die zijn gemaakt van het interieur van het café zijn decoropnamen.

De foto hieronder afgebeeld zonder frituur, maar we zien wel naast het urinoir een caracoles kraam.

Het Papegaaike

Hieronder foto's van de jaren '60-'70 waar op de koolkaai de beste frituur van Antwerpen heeft gestaan:
Uitbaters van deze frituur:

- Jacques & Elza De Winter 1953 (Jacques met zijn pruik)
- Walter Watson (Walter Frit)

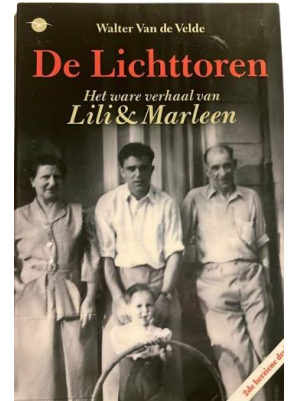
De zwart/wit foto in het midden, hetzelfde beeld frituur op de voorgrond

Foto uiterst rechts: De Koolkaai in 1880. In Antwerpen kende men meer kleine inhammen van de Schelde. Ook de Koolkaai was ooit een inham van de Schelde (rode cirkel = plaats waar de Lichttoren zal verrijzen)

Theater opvoering in 1987
 Serie op VTM: 1994 eerste reeks
 Serie op VTM: 1995 tweede reeks
 Boek 1912 of eerste uitgave door Walter Van de Velde, de grootouders van Walter waren vroeger de uitbaters van café De Lichttoren
 2de herzien druk 2012
 ovv heruitzending zijn de beide boeken nergens meer te verkrijgen!

Nog enkele uitspraken van Ida:

- *Gij se vuile, vetten dikken hapchard* (tegen Rik)
- *Apsjaar* (tegen Rik)
- *Ge kent mij na toch hé Lisa* (wanneer haar wordt gevraagd haar mond niet voorbij te praten)
- *Gij se toch een kieken!* (tegen Jef)
- *Karottentrekker* (tegen Jef)
- *Gulzig ventje* (tegen Jef)
- *Want ge weet, ik kan zwijgen*
- *Stuk pretentie* (tegen Nieke)
- *Begint nie hé!* (tegen Jef wanneer hij over zijn voet begint)

(bijdrage van Paul Witters)

Uit de oude doos!

Deze week publiceren we een foto van onze kerk zoals ze er kort na 1935 uitzag, toen ze werd gewijd. Binnen enkele weken zal er een viering plaatsvinden om de 90-jarige kerk te eren (hierover later meer). Het plein voor de kerk was er nog niet en let vooral op de toren die er aanvankelijk heel wat anders, maar wel mooi, uitzag. Zoals je in ons boek "waar lijn 12 haar sporen achterliet" kan lezen zorgde het wijzigen van de torenspits tijdens en bij het einde van WO II, voor een dapper verhaal onder de leiding van de eerste pastoor van Heide, Antoine De Preter.

